

[Ulrich.]

rettes en anden Gang. Men hvad selve Revisionsbestemmelsen angaar, har den jo ikke samme Betydning nu, som den havde for 5 Aar siden, for nu har vi prøvet Princippet i 5 Aar.“

Og Følgen af, at Venstre havde prøvet Princippet i 5 Aar, var, at de fandt sig i, at Revisionsbestemmelsen udgik af Socialdemokratiets Forslag. Nu vaagner Partiet Venstre til Daad, nu har det pludselig opdaget, at det var morderlig galt, det, de lavede den Gang, og det er jeg vældig glad for, at Venstre har opdaget, men jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal samtidig burde have gjort en lille Bemærkning om, at tidligere har vi jo været Tilhængere af dette Princip, men nu har vi endelig faaet Øjnene op for, at det var galt, og derfor er vi gaaet over paa en bedre og klarere og renere Linie, den Linie, som de Konservative har indtaget i alle disse mange Aar. Men det glemte det ærede Medlem.

Det foreliggende Forslag til Lov om Vilkaar for Overtagelse af Jorder i offentligt Eje er jo i alt væsentlig det samme Forslag som det, vi Gang paa Gang har beskæftiget os med, og jeg skal derfor indskrænke mig til nogle enkelte Bemærkninger om det nye, der forefindes i det.

Det afgørende er jo dette, at man skelner mellem Jord i Statens Eje og Jord i Kommunens Eje. Det var det Princip, man var inde paa i Fjor, et Princip, vi fra vor Side maa modsætte os, et Princip, som efter min Opfattelse er ganske stridende mod det, Kommunerne skal beskæftige sig med. De skal ikke give sig af med at udstykke Jord, det skal de lade andre om, og vi fra vor Side maa, som vi gjorde i Fjor, gaa pure mod denne Side af Sagen.

Dernæst er der kommet en Ændring angaaende selve Vurderingen, og dér hilser jeg i og for sig med Glæde, at man er kommet bort fra det efter min Mening altid ganske meningsløse Grundlag for Vurderingen, man har haft, idet man jo før har vurderet i Henhold til den Pris, en forstandig Køber vilde give for Jord, som hørte til en middelstor Bondegaard — et ganske mærkværdigt Begreb at sætte ind i Vurderingsbestemmelserne. Her i Lovforslaget er man gaaet over til, at Vurderingen skal ske i Henhold til Lov Nr. 352 af 7. August 1922, altsaa Jorden skal vurderes efter dens Beskaffenhed og Beliggenhed og den i økonomisk Henseende bedste Anvendelse. Det er det, der gælder for al anden Jord, og derfor er det ogsaa rimeligt, at lade denne

Bestemmelse gælde for den Jord der her er Tale om, i Stedet for disse andre Bestemmelser om, at en bestemt Vurderingsmyndighed skulde sætte sig ind i, hvad en forstandig Køber vilde give for Jorden, naar den hører til en middelstor Bondegaard, thi hvorledes skulde en, der maaske ikke selv var forstandig, sætte sig ind i, hvad en forstandig Mand vilde give? Nej, denne Form er det godt, man er kommet bort fra.

Dernæst skal jeg gøre nogle Bemærkninger til § 6. Der er dér sket den Ændring, som jeg ganske løseligt omtalte før, idet man hidtil har haft det Princip, at man forud for hvert Kalenderaars Begyndelse har fastsat Byggelaanenes Størrelse — for indeværende Aar er de fastsat til 9 000 Kr. — men nu gaar man tilbage til at fastsætte et bestemt Maksimumsbeløb; det sætter man til 10 000 Kr., og saa siger man, at deraf skal de $\frac{9}{10}$ forrentes. Tidligere har det jo været saaledes, at man kun har forrentet 8 000 Kr. af Byggelaanet — oprindeligt var det kun 6 000, man forrentede, men saa i 1924, tror jeg det var, fik man gjort dette Forhold lige for de to forskellige Udstykningslove og forhøjede det til 8 000 Kr. pr. Brug. Nu sætter man altsaa $\frac{9}{10}$ af 10 000 Kr. eller 9 000 Kr. Og saa kommer den Bestemmelse, som jeg for øvrigt tog fejl af før; jeg troede, den stod i det andet Lovforslag, men den staar her:

„Naar der midlertidig ønskes indrettet mindre Bygninger, kan dette tilledes efter Indstilling af vedkommende Amtskommission til Oprettelse af Husmandsbrug.“

Denne Bestemmelse finder jeg er fornuftig og god, og jeg kan give den min fulde Tilslutning. Vi har Gang paa Gang her i dette høje Ting talt for, at Folk i Virkeligheden kunde bygge økonomisk og sparsommeligt i Stedet for disse flotte Bygninger, som er opført i Henhold til Jordlovsudvalgets hele Virksomhed gennem mange Aar. Denne Bestemmelse, tror jeg, vil skabe meget større Sikkerhed for en økonomisk betrygget Fremtid for disse Brugere, end den tidligere Bestemmelse har rummet. Og saa kommer den supplerende Bestemmelse, at saafremt man senere i Løbet af de første 5 Aar ønsker at supplere sine Bygninger, kan man faa Suppleringslaan op til den oprindelig fastsatte Størrelse af Laanet, nemlig op til de 10 000 Kr. Det er en fornuftig Bestemmelse, som vi fra vor Side kan tiltræde.

Endvidere er der Bestemmelserne i § 8, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ogsaa var stærkt inde paa. Jeg kan nu ikke se, at § 8, Stykke 2, byder vedkommende